

NYILAS ATILLA

Tizenöt évvel az olvasásé után

(„Az ékesszólásról” tételei)

I.

Nincs meg a szemüvegem.
Már mindenütt kerestem.
Pedig nem vittem el itthonról.
És majdnem biztos, hogy más se.
Itt kell lennie valahol.

II.

Nem kíméltem az érzékszerveimet,
sötétben olvastam, mert rám sötétedett,
koncerteken csaknem a hangszóróba bújtam,
képernyőket napszám bámultam —
de mi az, amit én kíméltem?

III.

„Keresztrejtvény-megfejtésből szerezted a műveltséged,
annyit tudok ajánlani, képezd magad, olvasd többet,
könyvet — könyvet, könyvet — könyvet, olvasd mondjuk Nyilas-
könyvet,
fejtsd meg a címét, és olvasd el egy Nyilas-könyvet —
ó-ó, a Nyilas balhé és blöff! ó-ó, a Nyilas balhé és blöff! (szóló)”

IV.

„Az olvasót nem az író érdekli, hanem önmaga.”
Ha az író érdekli olvasója,
akkor van közös érdeklődési területük.
Vagy ha az író mégis érdekli olvasóját és önmagát is.
Vagy, illetve például ha az író maga az olvasó.

V.

Most nem tudom, mi van.
Mintha minden szó mögött
értelem nyílna, értelmének elme,
és „két kenyér között az este”
most éppen erről énekelne.

VI.

Az évek elszaladtak.
És fél év egy könyv nekem, vagy még több —
egy második kamaszkor:
többé nem olvasok elvárás miatt,
csak igaz kíváncsisággal.

VII.

„Mintha ezt a versemet valaki megírta volna előttem,
soha nem olvasott sorokra emlékezem.
Az én múltam-e vagy a másé, nem tudom.
Akárki vagy, bennem, akárhol,
rokon lelkű társam, köszöntelek!”

Jegyzet

III.: Nagy Feró szövegének, a Bikini zenekar *Balhé és blöff* című számának átírata.

V.: Birtalan Ferenc *Két kenyér között az este* című kötete kapcsán.

VII.: Szili József *Mintha minden* című versének átírata.